

De kleine grafdelver

Op een dag rijd ik naar een dorpje buiten Assen. Oma is overleden en ik moet het bij de dochter regelen. Er scharrelen drie kinderen rond. Janneke van 9, Paul van 6, die rond loopt op blote voeten en het is duidelijk dat hij de wereld met zijn hele lijf verkent en de jongste Roy van 2. Paul was helemaal vol van een dode kraai: de kraai had hij op straat voor het huis gevonden. Hij heeft hem opgepakt en nu moet hij nog begraven worden. Toen ik 3 kwartier later weging kwam hij met de kraai aanzetten. Kijk, de kraai lag in een mooi aangeklede schoenendoos. "Wat ga je nu met de kraai doen?" vroeg ik nieuwsgierig aan mijn toekomstige vakgenoot. "Begraven in de tuin". "Waar dan?" " Nou, hier ergens." Janneke liep mee en wees een goede plek aan. En hoe weet je nou later dat de kraai hier ligt? Paultje zag een stuk hout en plantte die rechtstandig in de grond. Zo", zei hij. "Ja", zei Janneke, daar maken we een kruisje van. Drie dagen later, bij de begrafenis, ontmoet ik ze weer. Paultje had uitgebreid bij oma in de kist gekeken, en leek er vrede mee te hebben. Zo gaat het nou eenmaal, net als bij de kraai. Bij het graf lag een hoop zand en een paar scheppen. Ik had al voorzien dat als Janneke en Paul de raaf zo zorgvuldig begroeven, dat ze dat bij oma ook wilde doen. De hele kist werd bedekt met zand. Klaar, dachten wij allemaal, en wilden weg van het graf. Maar toen kwam Paultje: "Maar het graf is nog niet vol! Wie doet dat dan?" " De meneer van de begraafplaats", zei ik summier. Met een schop of met een kraan?, vroeg Paulje professioneel verder. "Ik denk met een kraan", antwoordde ik voorzichtig. " Mag ik meehelpen, ik wil ook wel op de kraan om oma's graf dicht te gooien met zand?" Toen we terugliepen zag hij een e graafmachine staan aan de kant: de kraanmachinist nam plaats en verlangend keek Paul hem aan: "mag ik meehelpen.....?" En zo bezorgde Oma's dood hem de dag van zijn leven, deze kleine grafdelver.